

Onderling dienstbetoon. ¹⁾

Dames en Heeren!

Onder no. 9 van het programma voor heden avond vindt ge vermeld de aankondiging van een bespreking over informatiedienst met tusschen haakjes geplaatst „zwarte lijst”. Feitelijk is hierover weinig te bespreken; het zij mij echter vergund in het kort mede te deelen wat ik mij voorstel van eene kleine uitbreiding van de werkzaamheden van het Bestuur aangeduid onder den meer wijsdschen naam van informatiedienst.

Waar het als als vaststaand mag worden aangenomen dat het publiek zijn goed vertrouwen geeft aan dengene, die wordt uitgekozen om het gebit te verzorgen in tegenstelling met de kiespijnlijders, die een naambordje zoeken en zich in geringe mate voor diens eigenaar interesseeren, zoo mag ook het publiek eenigermate recht doen gelden op ons vertrouwen zij 't ook in anderen zin.

Verwacht het publiek met vertrouwen dat een extractie zal plaats vinden zonder fractuur, en een porceleinvulling zal gelegd worden zonder een al te beduidende afwijking in kleur of wel dat de prothese geschikt zal blijken op behoorlijke wijze het natuurlijke kauwapparaat te vervangen, zoo mag ook de tandarts aannemen dat zijne prestaties gehono-

¹⁾ Causerie gehouden op de vergadering der Amst. Tandheelk. Vereeniging d.d. 8 Juni 1911, door den heer D. S. Frenkel.

reerd zullen worden binnen afzienbaren tijd en zou het van weinig kieschheid getuigen indien een quitantie werd uitgeschreven juist nadat een extractiebloeding tot stilstand was gekomen of wel nadat de laatste streek met de strips over een vulling was gelegd. In den regel wacht men dan ook, afhankelijk van den aard zijner praktijk eenige maanden of wel tot het nieuwe jaar, met het verzenden der nota.

In de toekomst zoude het niet kwaad wezen, indien de leden der A. T. V. te dien opzichte besloten eenheid van opvatting te verkrijgen.

Intusschen kan blijken, dat het vertrouwen wederkeerig misplaatst was, en de vraag: wat kan dan het publiek en wat kan dan de tandarts doen, wensch ik voor een kort oogenblik een onderwerp van bespreking te maken.

Kort beantwoord, zij hier uitgesproken dat de tandarts niets kan doen, het publiek veel. De patiënt, ontevreden zijnde over de begane fout bij de extractie, over de kleur der vulling of wel over het tandheelkundig kunstproduct, om niet te spreken van kleinere teleurstellingen, die dikwijls breed worden uitgemeten kan zich in ongunstigen zin uitspreken, ons verklarende bij een volgende gelegenheid een collega te zullen opzoeken of wel dezen moed missende, zal hij, schijnbaar gelaten, afscheid van ons nemen zich zelf zwart op wit gevende onzen drempel niet weer te zullen overschrijden onder het motto „knap als je mij terug ziet”.

We zien in, dat we, behalve deze patiënt meerdere zullen missen en had de patiënt gelijk en was zijn kritiek rechtvaardiger naarmate de kleur meer afweek of de fractuur van ernstiger aard was, of het kunstproduct minder bruikbaar, dan werd ook het schuldbesef meer hinderlijk en men oogste wat men had gezaaid.

Hoe echter omgekeerd, indien de tandarts met kwistige hand goud- en porcelevullinkjes van goed gehalte en verrassend juiste kleur links en rechts heeft geplaatst en thans verlangt de oogst in financieelen vorm binnen te halen en tot de ontdekking komt dat, door schromelijke lichtzinnigheid

van de zijde der patiënten ja zelfs door oplichterij deze totaal mislukt is?

Dan staan wij vrijwel machteloos. Alleen met de wet in de hand kunnen wij dan rechten verkrijgen tenminste in menig geval, maar algemeen wordt aangenomen dat zulks niet altijd aanbeveling verdient en het feit dat betrekkelijk zoo weinig gevallen voor den rechter komen wijst er wel op, dat de meesten op het laatste oogenblik terugschrikken een questie wereldkundig te maken, te meer waar zoo nu en dan, hier en daar wel eens gefluisterd wordt dat zoo iets niet voornaam staat.

Het publiek weet dit en waar bakker en slager, mitsgaders, de waschbaas steeds de voorkeur genieten bij het betalen van rekeningen overmits reputatie en prestige hier niet al te ernstig bedreigd kunnen worden heeft de goêgemeente van tandartsen menigmaal af te wachten, wanneer het convenieert tot honoreering over te gaan of wel of het zelfs wel ooit zal convenieeren.

Nu zal wel niemand bezwaar maken bij het verzenden van een jaarrekening dat deze achteraan komt te hangen op de legger van debiteuren, als het maar vaststaat dat de rekening geplaatst is met het welbewuste doel te zijner tijd vervangen te worden door een quitantie.

Helaas moet menigee ervaren dat dit niet altijd het geval is. Het onaangename van eene questie, zich niet willende vernederen een 2de of 3de maal te vragen, het opzien tegen openbaarheid, de kritiek van eene omgeving met wie men op voet van vriendschap leeft, ziedaar altogader motieven die dikwijls eene rekening maken tot eene misrekening.

De vraag blijft dus open: hoe kunnen we het publiek doen gevoelen dat evengoed rekening dient gehouden te worden met de declaratie van den tandarts als van wien ook en dat niet alleen bruto geweld in staat moet blijken, verplichtingen na te doen komen.

Werken op het eergevoel is een zeer zwak middel: dit moge helpen bij degenen, die niet dan bij groote uitzondering en

door drang van omstandigheden overgaan tot het onthouden van gelden, die anderen toekomen, bij diegenen, die zonder eenig schaamtegevoel rekeningen niet betalen, het fatsoen — dat helaas al te dikwijls onmacht in zich sluit — exploiteerende, moet er naar een ander middel omgezien worden en dan vindt men dit in aaneensluiting. Aaneensluiting d. w. z., dat alle tandartsen zich verbinden den onwillige niet te behandelen tenzij hij beterschap belooft en die beterschap en het bewijs voor dat goede voornemen wordt alvast in tastbaren vorm neergelegd op het bureau van den tandarts nl. in den vorm van vooruitbetaling. Ziet hier dus de straf!

In de eerste plaats wordt de patient gewaar, dat waar hij zich ook bevindt, zijn naam bekend is en in de 2e plaats zal hij evenals elk ander gewoon mensch niet meer kunnen glippen door de mazen van het net der moraliteit. De leden hebben dus niets anders te doen, willen zij elkander van dienst wezen, dan de namen op te geven van die patienten voor wie gewaarschuwd dient te worden, een en ander met opgaaft van deugdelijke motieven en bewijzen waardoor geen twijfel overblijft dat de patient in quaestie verdient bekend gemaakt te worden; alsdan wordt de naam van de patient geboekt met korte toelichting en met onderteekening van dengene, die bereid is, als zijnde de aanbrengrer nadere toelichtingen te geven en staat het den leden vrij deze zwarte lijst te raadplegen.

Het spreekt van zelf dat in den beginne de lijst nog niet van veel beteekenis kan wezen maar indien later vele namen hierop zullen voorkomen, kan men overtuigd wezen, dat hiervan nut getrokken zal worden.

Reeds staat een enkele naam klaar om genoteerd te worden van een patient, waarvoor schrijver dezès instaat als zijnde een oplichter van de sluwste soort. Als exemplaar heeft deze naam bijzondere beteekenis in de aan te leggen collectie.

Kunnen dus de leden zich vereenigen met het denk-

beeld van de wederzijdsche informatie dan is dus de zwarte lijst officieel geopend en kan in de toekomst veel ongemak en teleurstelling voorkomen worden.

Ware het niet dat al direct en in de toekomst reeds materiaal aanwezig zal blijken te zijn om de lijst te vullen dan zoude ik de wensch uitspreken dat de zwarte lijst zich zoude ontpoppen tot een blanco lijst; van het tegendeel overtuigd zijnde hoop ik van ganscher harte dat de lijst in menig geval en in menig opzicht onzen leden van dienst moge wezen!
